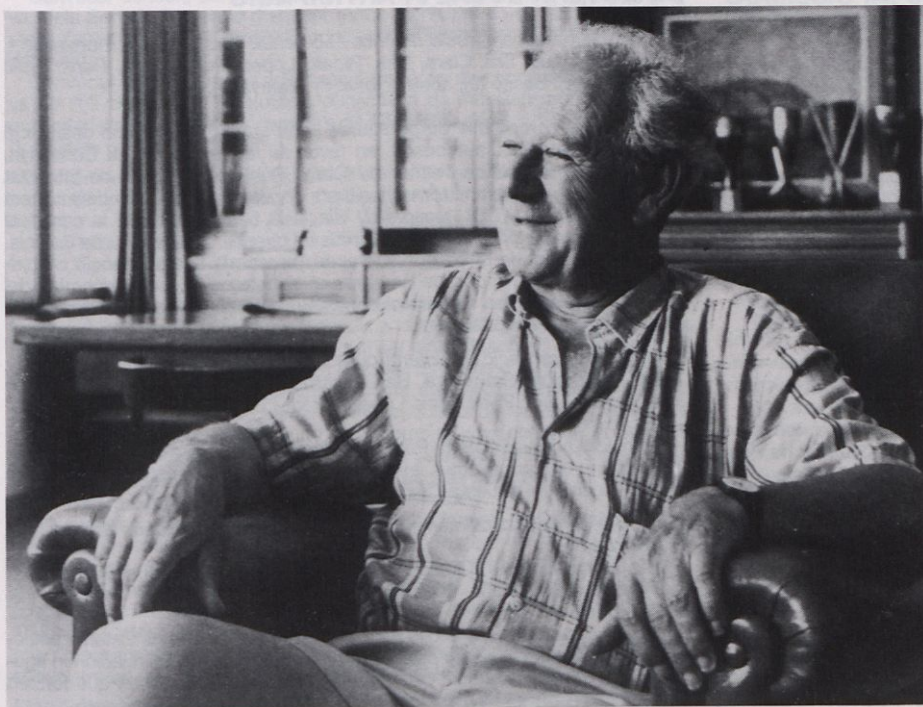

Sud del paral·lel més gran)... La veritat és que amb aquella vida no hi havia manera de casar-me. Quan em deixava caure per Fonteta molt de tard en tard, les noies que coneixia o s'havien casat o festejaven... Afectivament, la vida del mariner és dura. Si tens muller, l'estimes i ets com cal, és una punyeta. Jo vaig casar-me quan em vaig decidir a deixar de navegar.

Albó és un home que estima molt, jo diria que una mica excepcionalment, la seva família. Frequentment el nom de la muller, Iolanda, ha sortit a la conversa. El seu orgull és el seu sentit de la responsabilitat i la seva família, els seus fills. El noi, que és el gran —Albó té també dues noies— és, ben jove encara, un excel·lent doctor veterinari. Aquesta professió del jove Albó —que també ho és de la seva pròxima muller— ve a ser una mena de tribut familiar a la pagesia, l'“art de terra”, aquell món que l'Albó —com el fill pròdig de la Bíblia— va deixar d'adolescent per la fascinació del mar.

3 - LA TORNADA

—De vegades em passava més d'un any sense anar a casa. Jo guanyava força calés i vaig pensar que seria bo reposar una mica, un any sabàtic o quelcom així; de manera que vaig desembarcar-me i vaig passar una temporada a Fonteta, en el benentès amb els pares que tornaria a la mar. Un dia m'arribà un avís de Condeminas —la casa naviliera del Moll de la Fusta a

Barcelona, la mateixa que anys enrera no m'havia volgut agafar com agregat en pràctiques— per si volia recollir el “Condesa” a Tarragona, per menar-lo com a capità a Itàlia. Vaig fer diversos viatges amb aquest vapor, Sevilla, Màlaga, Imperia, Livorno, d'anada amb oli, fruita seca, vi, i de tornada amb maquinària, vehicles... En aquestes, que em diuen d'anar —de venir— a Sant Feliu a recollir un pico de dues centes tones d'oli d'en Palomer de Girona i d'aquesta manera va ser com, per primera vegada (això era el 1960) vaig entrar aquí amb el “Condesa”.

Vaig deixar aquest vapor per agafar el “Condesito” que era més petit però que terrejava més en fer els cabotatges més curts. A l'anada, cap a França i Itàlia, sempre fèiem Sant Feliu i Palamós, a carregar taps que solíem portar en cobertada, no dins les bodegues; sortíem a mitja nit per passar el cap de Creus amb l'encalmada de l'alba... Aquesta era la mateixa ruta dels meus vaixells de la infància, per “davant de casa”. En passar a l'alçada de les Medes, saludava els meus pares amb la ràdio d'ona pesquera... És bonic el cabotatge, i la càrrega general també: és distret. De vegades fèiem “carreres” amb els pallebots que portaven taronges a Cette i Port-Vendres...

El sis de novembre del 1960, Albó es desembarca i el mateix dia “entra” dos vaixells al nostre port, pilotant-los com a pràctic interí i poc després ja pràctic de “número”.

Ara Albó desgrana noms de gent, de vaixells i de companyies de vaixells: en Basart, el Sr. Basart, diu Albó, que portava el canot amb la gran “P” de Pràctic a la proa, el Sr. Coll a qui Albó va substituir, Don Julián Zugadi, ajudant de marina de Sant Feliu, el capità Michael Don que havia conegut la seva dona a Sant Feliu i cada vegada que tocava el port li enviava una postal des d'aquí, el capità Sinclair, bebedor inexhaurible, les companyies que llavors venien regularment, Mc Andrews, Fred Olsen, Svenska Lloyd, Ybarra, Fabre Line... i els vaixells, el “Pinzón”, els “cabos”...

Tenim la sensació que hem arribat a algun lloc, que Albó ha entrat a port en sentit literal i en sentit figurat, perquè també arribà al bon port de la família...

Ara: no hi ha ningú que conegui com ell aquesta badia que ell ha escoltat bategar durant trenta anys, més de la meitat de la seva vida. Albó s'ha “introduït” a la badia i sempre que ve algú, enginyer, biòleg, arquitecte o historiador que estigui interessat en aquest tros d'aigua i les seves profunditats, corrents, bonances, tràngols, temporals, és Albó qui en té la millor informació i més veraç. Joan Albó, aquest home aquí davant nostre, plaçid i actiu alhora, autoritari i explicatiu, de caminar ample i una mica patós que potser li ve de quan navegava...

**

Una llum fortament oblíqua en relació a la vertical, gairebé ajaguda, s'estén per la badia a quarts de vuit del vespre quan la conversa és acabada. La llum xoca contra l'espai de Llevant i il·lumina el bé de Déu de barques arredossades. És una llum com feta de seda sedosa, suau i potent a l'ensem.

Veient com la llum es fa i es desfà a certes hores del dia a la badia de Sant Feliu tal com ara és, no cal morir-se per saber el què ha de ser el paradís. Joan Albó i Frigola, ho viu plenament això, treballant feliç, actiu i assossegat com a l'interior d'una “plaent placeta”.

El seu enyor del mar alt és compensat per aquest benestar de l'àmbit del mirall de mar de la badia on pot dir-se que Albó viu. Em diu però que, de vegades anant o venint de Fonteta de veure els pares o de Palamós, d'entrar o sortir un vaixell, sol a l'automòbil, li munta una tènue felicitat adolorida. És el mar llunyà, que ell porta a dintre.

JOSEP VICENTE